

KRÁLOVNA POHODOVÝCH ROMANCÍ

KATHERINE CENTER

TVÁŘ LÁSKY

TOHO PRAVÉHO
MŮŽETE NAJÍT
I POSLEPU...

motto

Tvář lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Katherine Center

Tvář lásky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KATHERINE
CENTER

TVÁŘ
LÁSKY

motto

Přeložila Lenka Altrichterová

This is a work of fiction. All of the characters, organizations, and events portrayed in this novel are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

Hello Stranger

Text Copyright © 2023 by Katherine Center

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Jacket design by Olga Grlic

Jacket Illustration by Katie Smith

Translation © Lenka Altrichterová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2789-7

ISBN e-knihy 978-80-267-2799-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2800-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2791-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno mojí úžasné mamince
Deborah Inez Deteringové.*

*Už zase.
Je mi ctí být tvou dcerou.
Jsem Ti za to nekonečně vděčná.*

Jedna

Když jsem se dostala do finále soutěže Sdružení severoamerických portrétistů, což je v mém oboru obrovský úspěch, jako prvnímu jsem zavolala svému tátovi.

Což je divné, protože mu nikdy nevolám.

Aspoň ne dobrovolně.

Volám mu samozřejmě k narozeninám, na Den otců a na silvestra, ale to doufám, že budu mít kliku, on to nezvedne a já mu budu moct nechat rozjuchanou zprávu: *Jééé, to je škoda, že jsem tě nestihla*. Čímž získám body za snahu a mám hotovo.

Ale to jsou telefonáty z povinnosti, ne z radosti. Nikdy si s ním nechci jen tak pokecat. A v žádném případě s ním nesdílím svůj osobní život. Třeba jak mám hluboko do kapsy. Nebo jak se mi nedaří v práci, kterou jsem si vybrala. Ani jak se mi rozpadl další vztah a přestěhovala jsem se do neobyvatelného ateliéru, protože jsem si nemohla dovolit vlastní byt.

Byla to docela zábava, vymýšlet si pro něj a pro moji zlou macechu Lucindu, jak úspěšný život vedu. Když na to přišla řeč, dařilo se mi „skvěle“ nebo jsem „měla práce až nad hlavu“, případně „se mi vedlo úžasně“.

Nebyly to vyloženě lži, jen takové objížděky pravdy.

Před osmi lety jsem totiž ignorovala všechny tátovy rady, kterými mě zasypal, když jsem sekla s přípravkou na medicínu a nastoupila na uměleckou školu.

„Umělecká škola?“ řekl tehdy, jako kdyby to slovo slyšel poprvé v životě. „Jak se něčím takovým hodláš živit?“

„Prostě budu umělkyně,“ pohodila jsem rameny.

To vážně neslyšel rád.

„Takže hodláš jít o žebrácké holi,“ zuřil a na čele mu vystoupila žíla.

„To zrovna nehodlám,“ zamračila jsem se.

Táta je doktor, proto asi chtěl, abych šla taky na medicínu. A máma byla malířka, zřejmě proto nechtěl, abych šla na akademii. Ale o tom se u nás nemluvilo.

„Vzdáváš se kariéry i dobrého platu a chceš dělat něco úplně zbytečného, navíc špatně placeného?“ pokračoval ve své tirádě.

„Když to podáš takhle, tak to nezní jako moc dobrý nápad.“

„Protože není!“ zakončil rázně.

„Ty ale zapomínáš na dvě věci,“ namítla jsem.

Táta mi věnoval ironicky tázavý pohled.

„Já zdravotnictví nesnáším,“ vypočítávala jsem na prstech, „a umění miluju.“

Nic z toho nepovažoval za relevantní. Pak dodal, že jsem rozmazlená a praštěná a můj život je jako procházka růžovou zahradou.

Oba jsme věděli, že minimálně to poslední tvrzení není pravda.

Ale na tom vlastně nezáleželo. Neměl mi co mluvit do života.

Byl můj a žila jsem ho já.

Táta měl ale rád poslední slovo. „Až budeš na mizině, nechod za mnou prosit o pomoc,“ řekl. „Jsi v tom sama. Tuhle cestu sis vybrala, tak po ní půjdeš bez mojí podpory.“

Pokrčila jsem rameny: „O nic jsem tě neprosila už od svých čtrnácti let.“

Nato táta vstal a s hlasitým zavržením odstrčil židli na znamení, že jsme skončili. S tímhle rozhovorem a možná i se vzta-
hem otce a dcery.

Pořád si pamatuju odhodlání, které jsem cítila, když odcházela. Připadala jsem si jako hrdinka. *Já ti ještě ukážu*, myslela jsem si a v očích mi planul spravedlivý hněv. *Jednou toho budeš litovat.*

Prozradím vám, že jsem mu nic neukázala. Aspoň ne doteď. Ten rozhovor se odehrál před osmi lety.

Dostala jsem se na bakalářský program na výtvarné akademii. Na promoci jsem byla sama. Po ceremoniálu jsem prošla kolem hrdých rodin studentů, které se fotily na památku, a vyrazila jsem z parkoviště svojí otlučenou toyotou, kterou jsme s kamarádkou Sue pomalovaly růžovými plameny na jednu uměleckou přehlídku aut.

A potom?

Nastala dlouhá řada let, kdy jsem tátovi fakt nic neukázala.

Hlásila jsem se do různých výtvarných soutěží a nevyhrávala jsem. Nabízela jsem obrazy na výstavy, ale nikde je nechtěli. Prodávala jsem na Etsy portréty lidí i zvířat namalované podle fotografií, sto dolarů za kus, jenže to mi nestačilo ani na nájem.

Ale kdykoliv jsem mluvila s tátou, „dařilo se mi skvěle“.

Protože on měl možná tehdy pravdu. Šla jsem o žebrácké holi. Ale nikdy bych to před ním nepřiznala.

Asi proto jsem mu zavolala, když jsem uspěla v té soutěži.

Byl to velký úspěch – vítěz měl získat spoustu peněz.

Asi mi to zamotalo hlavu a chtěla jsem se pochlubit pořádným triumfem.

Myslím, že všichni v sobě nosíme hluboko zakořeněnou touhu, aby na nás byli rodiče hrdí. I když popravdě jsme to už dávno vzdali.

Ze samé radosti jsem zapomněla, že mi na tátově názoru nezáleží.

Ještě že ten hovor spadl do schránky, nepřekvapivě. Takže jsem mohla zavolat někomu, komu na mém úspěchu opravdu záleželo.

„Cože?“ vyjekla kamarádka Sue, když jsem se jí svěřila. „To je fantastický!“ Poslední samohlásku protáhla asi na minutu. *Fantastickýýýýýýýýýýýý.*

A já jsem si to užívala.

„Vítěz dostane deset tisíc dolarů,“ dodala jsem, když Sue do-
jásala.

„Panebože!“ vydechla. „To je ještě fantastičtější.“

„A víš co?“

„Co?“

„Finále, ta velká show, kde vyberou vítěze, je tady u nás v Houstonu.“

„Myslela jsem, že letos se to pořádá v Miami.“

„To bylo vloni.“

„Takže ani nemusíš nikam jezdit!“

„Což je super, protože bych si to ani nemohla dovolit.“

„To je osud!“ radovala se Sue.

„Ale není to až moc štěstí najednou? Co když mi to přinese smůlu?“

„Štěstí nemůže být nikdy moc,“ nesouhlasila Sue. A pak dodala, jako kdybych se na něco ptala: „Jasně, jsme domluvené.“

„Na čem?“

„Že uspořádáme oslavu!“ vyjekla nadšeně.

„Proč oslavu?“ namítla jsem nechápavě.

„Oslavu! Mejdan!“ jákala Sue do telefonu. „Už roky se ti nic nepovedlo, je čas oslavit tenhle úspěch!“

Roky se ti nic nepovedlo mi přišlo trochu drsné.

Ale OK, měla pravdu.

„Kdy?“ zeptala jsem se a už teď jsem se obávala úklidu po večírku.

„Dneska večer!“

Už skoro zapadlo slunce. „To přece nemůžeme –“ začala jsem, ale než jsem mohla doříct „stihnout“, už to bylo rozhodnuté.

„Uděláme to u tebe na střeše. Stejně jsi ještě neměla kolaudaci nového bytu.“

„Není to byt, je to doupě.“

„Tak oslavu nového doupěte,“ nenechala se Sue odradit.

„Nebude to vašim vadit?“ zeptala jsem se. Manželé Kimovi vlastnili dům, kde jsem měla byt, ve kterém se vlastně ani nesmělo bydlet.

„Nebude, protože to bude *tvaje* oslava.“

Sue, která se vlastně správně korejsky jmenuje Soo Hyun, ale imigrační úředník ji poameričtil, taky zklamala svoje rodiče tím, že šla studovat umění. Což nás dvě spojilo. Ale její rodiče byli moc hodní a nezlobili se dlouho. Nakonec mě tak trochu adoptovali a občas si ze Sue utahovali a říkali mi, že jsem jejich nejoblíbenější dcera.

Čímž chci říct, že jim *moje* oslava určitě vadit nebude.

My dvě jsme byly něco jako Laurel a Hardy. Sue věčně optimistická, plná energie a vyhledávající zábavu. Já jsem kladla odpor, ale nakonec jsem vždycky neochotně souhlasila.

„Za dvě hodiny ale oslavu nezorganizuješ,“ namítla jsem.

„Výzva přijata,“ neváhala Sue. „Navíc už jsem poslala hromadnou zprávu.“

Prohrála jsem, přesto jsem ještě protestovala. „U mě se pařit nedá. Dá se tam sotva bydlet.“

To Sue zpochybnit nemohla. Spala jsem na sklápěcí posteli, co se přes den schovávala do skříně. Našla jsem ji na sběrném

dvoře. Přesto si Sue dál jela svou. „Budeme venku. To je v pohodě. Konečně využiješ ta světláka na šňůře. Pozveme všechny skvělé lidi. Ty jenom přineseš víno.“

„Na víno nemám.“

Sue mi můj poraženecký přístup nehodlala tolerovat. „Kolik lidí se do té soutěže přihlásilo?“

„Dva tisíce,“ řekla jsem a pomalu jsem to vzdávala.

„A kolik je vás ve finále?“

„Deset.“

„Přesně tak,“ řekla vítězně Sue. „Už teď jsi porazila tisíc devět set devadesát soupeřů.“ Udělala pauzu, aby svým slovům dala váhu. Pak lusklá prsty a dodala: „Tak co je posledních devět?“

„Jak to souvisí s večírkem?“

„Skoro jistě vyhraješ deset tisíc dolarů. Myslím, že si můžeš dovolit jednu lahev vína.“

Pak se Sue vrhla do příprav večírku na poslední chvíli.

Pozvala všechny naše kamarády z umělecké školy – kromě mého bývalého přítele Ezry –, pak pár svých známých z řad učitelů a svého přítele Witta. Witt není umělec, dělá byznys a na vysoké byl kapitánem běžeckého týmu. Sueiným rodičům se moc líbil, i když to nebyl Korejec, protože byl na Sue hodný. A taky protože slušně vydělával, takže jednou její táta řekl: „Sue si může dovolit žít jako umělkyně, protože nakonec žít nebude.“

Sue o svém příteli s láskou říkala, že ho máme v naší bublině jako vzácnou ukázkou sportovce.

Měla jsem si jen obléct vintage růžové šaty po mámě s aplikací z našitých květů, které jsem nosila jen na vzácné příležitosti. A pak někde sehnat co nejvíc vína za dvacet dolarů.

Žila jsem ve staré tovární čtvrti plné skladů a jediný obchod v rozumné vzdálenosti byl malý krámk na rohu snad ještě ze

sedmdesátek. Venku měli vyložené čerstvé ovoce a z reproduktoru hrály retro melodie. Majitelka Marie seděla jako vždycky za kasou. Nosila pestrobarevné kaftanové šaty, které jasně zářily na její čokoládové kůži, a všem říkala *kotě*.

Zrovna jsem vcházela dovnitř, když mi zazvonil telefon. Táta mi volal zpátky.

Počáteční nadšení už mě přešlo, tak jsem váhala, jestli to mám vůbec vzít. Co když to nedopadne dobře a oba budeme zklamání?

Nakonec jsem to ale zvedla.

„Co se děje, Sadie?“ šel táta rovnou k věci. „Zrovna nastupuju do letadla do Singapur.“

„Mám pro tebe dobrou zprávu,“ řekla jsem tlumeně a schovala se mezi regály s cereáliemi.

„Špatně tě slyším.“

„Říkám, že mám dobrou zprávu,“ trochu jsem zvedla hlas. „Chtěla jsem se s tebou podělit o radost.“ Vážně tohle dělám?

Tátův hlas zněl našťavaně: „Překřikuj se tady dvě hlášení a mám úplně vybitý telefon. Může to počkat? Za deset dní se vrátím.“

„Jasně, to počká,“ řekla jsem a už v tu chvíli jsem byla rozhodnutá, že druhou šanci mu nedám. Případně mu oznámím až výhru. Až budu mít v kapse těch deset tisíc dolarů. Když bude mít kliku.

Nebo taky ne. Protože telefon ztichl.

Nedá se říct, že mi to táta položil. Prostě to jen přešel.

Hotovo, skončili jsme. Bez rozloučení. Jako obvykle.

No nevadí, čeká mě večírek. A musím na něj sehnat víno.

Když jsem přešla k policím s vínem, začal z reproduktoru Smokey Robinson zpívat *I Second That Emotion*, jednu z mámi-
ných nejoblíbenějších písniček.

Běžně by mě nenapadlo si na veřejnosti nahlas zpívat, obzvlášť ne *falzetem*. Ale s touhle písničkou jsem měla spojených hodně šťastných vzpomínek na mámu – zpívaly jsme ji spolu. A potřebovala jsem se vynořit z tátovy toxicity, abych se v ní nedusila moc dlouho. Takže Smokey přispěchal právě včas a hodil mi záchranné lano.

Podívala jsem se po majitelce. S někým telefonovala a smála se. Kromě ní v obchodě nikdo nebyl. Aspoň jsem nikoho neviděla.

Tak jsem se do toho opřela – nejdřív jsem zpívala potichu a pak jsem přidala, protože Marie mi nevěnovala pozornost. Tančila jsem do rytmu, pohupovala jsem se v balerínkách dopředu a dozadu, růžové šaty se mi vlnily. Oddala jsem se hudbě a bylo mi hned líp – vyzkoušela jsem shimmy, co mě máma naučila, a proložila to kroucením zadkem.

Udělala jsem si tam soukromou taneční párty, abych měla lepší náladu.

A vtom jsem si něco uvědomila. Právě tam, v krámku mezi policemi, v šatech svojí dávno mrtvé mámy: Vždyť v té portrétní soutěži se umístila i ona.

V té samé soutěži. Ten rok, co mi bylo čtrnáct.

Věděla jsem o tom, když jsem se tam hlásila, ale upřímně řečeno, hlásím se do tolika soutěží a pořád mě odmítají, takže mi to prostě vypadlo.

Ale tohle byla *ta* soutěž. Na tuhle soutěž máma malovala portrét v době, kdy zemřela. Mimochodem to byl můj portrét. Nikdy ho nedokončila a závěrečné výstavy se nedožila.

Najednou mi došlo, že nevím, co se s tím obrazem stalo.

Kdybych si měla tipnout, řekla bych, že ho Lucinda vyhodila.

Moc často nepláču. Ale v tuhle chvíli se spojila radost z umístění v malířské soutěži, chlad tátova hlasu a máminy šaty se

vzpomínkou, že se té soutěže zúčastnila i ona. A jakkoliv jsem byla zrovna šťastná a zpívala si v krámku starou písničku... zaplavil mě smutek.

Do očí mi vstoupily slzy, nestačila jsem je utírat. Řekli byste, že tolik věcí najednou se dělat nedá. Tančit, zpívat a zároveň brečet. Ale jsem živý důkaz toho, že to jde.

Nakonec mi ta písnička ale přinesla štěstí, protože s jejími posledními tóny jsem zahlédla víno s puntíkatou etiketou, šest dolarů za lahev.

Když jsem mířila k pokladně s náručí plnou vína, už se mi Suein nápad líbil. Jasně že bychom to měly oslavit! Budu sice muset svého psa Buráka – který je ještě větší introvert než já – zavřít do skříně i s jeho pelíškem, ale on mi odpustí. Snad.

Jako omluvu jsem vzala psí sušenky ve tvaru tacos. Sice jsem tak přešvihla svůj rozpočet, ale Burák mi za to stál.

U pokladny mi padla do oka kytice bílých gerber a napadlo mě, že bych si je mohla dát za ucho. Když jsem byla malá, máma mě takhle parádila. Asi by se jí to líbilo i dneska. Oslavím to květinou.

Ale pak jsem se rozhodla, že gerbery jsou moc drahé.

Radši jsem postavila víno a psí sušenky na pult, usmála se na majitelku a sáhla po kabelce.

Která tam nebyla.

Podívala jsem se dolů a pak na druhý bok, kdyby se mi přetočila při tanci. Pak za sebe na podlahu, jestli mi nespadla. Zvedla jsem prst jakože „moment“, nechala zboží na pultě a šla se podívat mezi regály.

Nikde nic. Musela jsem ji nechat doma.

Není divu, v tenhle zmatený den.

Když jsem se vrátila k pokladně, Marie už markovala víno. Nechtěla jsem rušit její hovor, tak jsem jen zamávala, ať toho nechá.

Podívala se na mě s výrazem *ty to nechceš?*

Odpověděla jsem gestem *promiň, nechala jsem doma kabelku.*

Pantomimicky si povzdychla, ale než začala rušit platbu, ozval se za mnou nějaký muž. „Já to zaplatím.“

Překvapeně jsem se otočila a zamračila se na něj, kde se tu vzal.

Jenom mi pokývl na pozdrav a otočil se k Marii. „Beru to na sebe.“

Ne že by to bylo nějak důležité... ale byl hezký.

Vypadal jako oživlá panenka Ken. Ta vydařená verze.

Jako portrétistka se dívám na obličeje jinak. Okamžitě si je rozkládám na tvary a hledám nejzajímavější rysy. Dokážu vám přesně říct, proč je někdo pohledný i proč je obyčejný. Myslím z uměleckého hlediska.

Na tomhle muži bylo všechno perfektně proporční. Neměl moc velkou bradu, široké nozdry ani uši jako slon. Neměl rty Stevena Tylera, křivé zuby ani srostlé obočí. Ne že by na tom bylo něco *špatného*. Výrazné rysy nám dávají jedinečnost, což je *dobře*. Nicméně je taky pravda, že konvenční obličeje se považují za ty nejpohlednější.

Čím víc vypadáte jako ostatní, tím víc se ostatním líbíte.

Takhle konvenčního chlapa jsem už dlouho neviděla. Krátké vlasy, ukázkový účes. Správně proporční čelo, kořen nosu, čelisti i brada. Dokonale umístěné lící kosti. Rovný nos a neuvěřitelně symetrické nosní dírky. Lepší uši byste ani nevymysleli. Bezchybné. Ani moc rovné, ani moc odstáté. S dokonalými lalůčky.

Na ušní lalůčky jsem ujetá. Když se mi nelíbí, neumím se přes to přenést.

Nedělám si legraci. Už několikrát jsem lidem ušní lalůčky pochválila.

Nikoho jsem tím mimochodem nepotěšila.

Když malujete něčí portrét, existují triky, jak člověka vylepšit. Určité rysy se líbí všem, a když je zdůrazníte, bude váš objekt atraktivnější. Existují na to vědecké výzkumy. Některé rysy a proporce nám připadají roztomilé a budí v nás ochranné pudy, city a touhu se tomu člověku přiblížit. Teoreticky se u nás tohle chování vyvinulo jako reakce na dětské obličejce, abychom se starali o své potomky. A když se tyhle rysy objeví někde jinde, pořád nás přitahují.

Ze správného úhlu nám tak přijde roztomilá i mořská okurka, což je druh sumýše.

Nebo muž, který za vás chce zaplatit víno a psí pamlsky.

Kromě toho, že byl obecně pohledný, i neznalé oko by mělo postřehnout roztomilé rysy v jeho obličejí. Hladké a plné rty v teplém odstínu růžové, což signalizuje mládí. Měl čistou pleť značící zdraví. Ale největším trumfem byly jeho oči – trochu větší než průměr (to vždycky zabírá) s mírně melancholickými koutky, které mu dodávaly vzhled sladkého štěněte.

Vsadím se, že dostane každou ženskou, na kterou si pomyslí.

Ale to je jeho věc.

Úplně jsem zapoměla na svůj problém s kabelkou. A na mejdan, který mám pořádát.

„To je v pohodě,“ řekla jsem a gestem jeho nabídku odmítla.

„Mně to nevadí,“ odpověděl a už tahal z kapsy džínů peněženku.

„Já vaši pomoc nepotřebuju,“ odmítla jsem ho trochu příkřeji, než jsem chtěla.

Podíval se na mě a pak na moje zboží narovnané na pultě. „Myslím, že potřebujete.“

„Doběhnu si pro kabelku domů,“ řekla jsem. „Žádný problém.“

„Ale to nemusíte.“

„Jenže já chci.“

Proč nechápal, že fakt nemám zájem o jeho pomoc?

„Je to od vás vážně moc hezké, pane,“ řekla jsem, „ale já to zvládnu.“

„Pane? Vždyť jsme skoro stejně staří.“

„U pána přece nejde o věk.“

„Ale jde. *Pane* se říká starým chlapům. Nebo to používají sluhové.“

„Taky se tak říká cizím lidem.“

„Ale já nejsem cizí.“

„V tom s vámi nesouhlasím, pane.“

„Já bych vám ale rád pomohl,“ řekl, jako kdyby to z nás mělo udělat kamarády.

Nakrčila jsem nos. „Radši se zachraňuju sama.“

Abychom si rozuměli, já vím, že se snažil být milý a udělat dobrý skutek. Taky chápu, že většina lidí by mu to dovolila, poděkovala a šla dál. A pak by se to mohlo dostat na internet jako jedna z těch historek *Podívejte se, jak jsou lidi hodní!*

Jenže já nejsem většina lidí a nerada si nechávám pomoci. Je to zločin?

Určitě nejsem jediná, kdo se o sebe radši postará sám.

On sám mi vůbec nevadil. Byl pohledný a nepochybně atraktivní.

Vadilo mi, jak mi vnucoval svoji pomoc.

Chvilku jsme se na sebe dívali a přetlačovali se pohledem. Pak najednou dodal: „Mimochodem, máte krásné šaty.“

„Díky,“ řekla jsem podezíravě, protože mě určitě chtěl lichotkou zviklat. A úplně automaticky jsem dodala: „Patřily mojí mámě.“

„A taky skvěle zpíváte Smokeyho Robinsona.“

Panebože. On mě slyšel. „Díky.“

„Myslím to vážně.“

„Ale znělo to jako sarkasmus.“

„Ne, byla jste skvělá. Parádní výkon.“

„Vy jste mě sledoval?“

Zavrtěl hlavou. „Hledal jsem cereálie. To vy jste pořádala koncert mezi regály.“

„Myslela jsem si, že tu nikdo není.“

„A já jsem tu byl,“ pokrčil rameny.

„Měl jste mě upozornit.“

„Proč bych to dělal?“ zeptal se upřímně. Obličejem mu přelétlo něco jako něžná vzpomínka. „Čišela z vás čistá radost.“

Vůbec jsem tomu chlápkovu nerozuměla.

Myslel to vážně, nebo si ze mě dělal legraci? Byl atraktivní, nebo jen konvenčně pohledný? Byl jen mile nápomocný, nebo na mě moc tlačil? Flirtoval se mnou, nebo mě štvál? Už to vyhrál, nebo jsem pořád ještě měla šanci ho odmítnout?

Nakonec jsem to uzavřela: „No dobře, ale... vaši pomoc nepotřebuju.“

Jeho výraz přešel do ironie: „Začínám mít pocit, že nechcete, abych to za vás zaplatil.“

„To jste uhodl,“ řekla jsem vážně.

Když jsem konečně uzavřela diskuzi, rychle jsem se otočila k majitelce za pultem, která zatím pořád telefonovala s kama-rádkou, a nahlas jsem zašeptala: „Za chvíli se vrátím s peně-ženkou.“

A pak jsem vyběhla ze dveří.

Případ uzavřen.

Když jsem čekala na přechodu na zelenou, otočila jsem se k obchodu a on právě vycházel ven. Nesl papírovou tašku, která vypadala, jako by obsahovala tři lahve levného vína a psí pamlsky.

Dívala jsem se na něj, dokud si mě nevšiml.

Pak na mě vrhl omluvný úsměv ve stylu *přistihla jste mě*.

OK, vyzrál na mě.

Když došel ke mně, čekali jsme na zelenou spolu a já jsem se dívala upřeně před sebe a nenápadně jako špionka se zeptala: „Máte v té tašce to, co si myslím?“

Ani on se na mě nepodíval: „Myslíte laskavost?“

„Myslím nechtěnou pomoc.“

Podíval se do tašky: „Nebo mám prostě hrozně rád víno za šest dolarů.“

„A psí dobroty,“ šlehla jsem po něm pohledem.

U očí se mu udělaly vrásky od smíchu.

„Fajn,“ vzdala jsem to a natáhla ruce po tašce.

Ale on zavrtěl hlavou: „Já vám to vezmu.“

„Hodláte trvat i na tomhle?“

„Říká se tomu *galantnost*.“

„Vážně?“ naklonila jsem hlavu na stranu.

A protože jsem od něj odpověď nečekala, znovu jsem se natáhla pro tašku s nákupem.

„Proč bych vám to měl dávat?“

„Protože jednou jste vyhrál vy,“ kývla jsem bradou k obchodu, „takže teď je řada na mně.“

Zamyslel se nad tím.

„Bylo by to fér,“ dodala jsem.

Přikývl, jako by byl vždycky přístupný logickým argumentům, a nákup mi podal.

„Díky.“

V tu chvíli naskočila zelená a všichni čekající vyrazili přes přechod. Vyskočila jsem taky a sklopila pohled do tašky. Nahore ležela kytice bílých gerber. Otočila jsem se po dárci, ale už tam nebyl. Ohlédla jsem se a on pořád stál na chodníku a díval se do mobilu, možná si četl textovku.

„Hej,“ zavolala jsem na něj z přechodu. „Zapomněl jste si tu květiny.“

Zvedl oči a zavrtěl hlavou: „Ty jsou pro vás.“

Nehádala jsem se, koneckonců byla teď řada na něm.

Kdybych tušila, co se stane později, možná bych se zachovala jinak. Možná bych se s ním dál hádala nebo bych se ho zeptala na jméno.

Kdybych ovšem tušila, co bude následovat, vůbec bych nevlezla na přechod.

Jenže jsem to nevěděla. Nikdo z nás neví, co ho čeká v nadcházející chvíli.

Takže jsem jen pokrčila rameny, otočila se a šla dál. Uvědomila jsem si, že to byl první muž od rozchodu s Ezrou, který se mi opravdu líbil, a trochu jsem doufala, že mě za pár minut dožene.

Ale k tomu nedošlo.

Místo toho jsem ztuhla. Zůstala jsem stát a moje ruce pořád objímaly tašku s nákupem.

A pak už si nic nepamatuju.

Dva

Probrala jsem se v nemocnici a vedle postele seděla moje zlá macecha Lucinda.

Což znamenalo, že je to hodně špatné.

Když jsem otevřela oči, nakláněla se ke mně jedna z mých nejneoblíbenějších osob na světě, opírala se lokty o kolena, hlavu měla vystrčenou přes zábradlí postele, nosní dírky rozšířené a dívala se na mě, jako kdyby mě viděla poprvé.

Nenapadlo mě nic jiného než se zeptat: „Co se stalo?“

Na to se Lucinda s chutí vrhla do vyprávění, jako kdybych byla její sousedka a někoho jsme spolu drbaly. Je strašně divné nechat si vlastní příběh vyprávět od člověka, který vám ho zničil.

Ale zpátky k ději.

Zřejmě jsem prožila něco, čemu doktoři říkají nekonvulzivní záchvat. Přímo na přechodu. Ztuhla jsem, dívala se před sebe do prázdna a málem mě přejel Volkswagen Beetle. Ale zachránil mě nějaký Neznámý dobrodinec, který mě na poslední chvíli strhnul k chodníku a zachránil mi tak život.

Sice mě nic nepřejelo, ale stejně jsem na chodníku omdlela. Neznámý dobrodinec pak zavolal sanitku a předal mě posádce.

Podle sestřičky na příjmu jsem byla částečně při vědomí a ptala jsem se po svém otci. To si ale taky nepamatuju.

Musela jsem být vážně mimo, když jsem chtěla, aby sehnali tátu. Ze všech lidí na světě zrovna jeho. Člověka, na kterého bych se v nouzi nikdy dobrovolně neobrátila.

Nicméně jsem ho prý hledala a pořád jsem opakovala jeho jméno. Které sestřičky poznaly. Protože táta je něco jako chirurgická celebrita.

Personál nemocnice mu zavolal do kanceláře, ale „nebyl k zastížení“.

Proto přišla Lucinda.

Nikdy bych ji dobrovolně nechtěla mít u postele – horší by to snad bylo jen s její dcerou. To už bych se radši probudila v péči Dráculy, Hitlera nebo Uršuly z *Malé mořské víly*.

A podle jejich nosních dírek ani Lucinda nebyla nijak nadšená, že mě vidí.

I když milovala dramatické situace.

Její tón byl trochu pochybovačný, jako kdyby sama tomu příběhu nevěřila. Nebo jako kdybych si ten záchvat na přechodu rušné silnice zavinila sama. „Kdyby tě ten člověk nezachránil, byla by teď z tebe placka.“ Udělala pauzu a naklonila hlavu, jako kdyby si to představovala. „Zavolali mi na schůzku Dámského vinného klubu, ale to nevadí. To je v pořádku. Samozřejmě jsem všeho nechala a hned přijela sem.“

Moc jsem jí to nevěřila. Podle mě do sebe ještě kopla poslední skleničku chardonnay.

Zmateně jsem zatřepala hlavou. „Co se teda vlastně stalo?“

Naklonila se ke mně ještě blíž, jako kdybych nedávala pozor. „Málem jsi umřela na přechodu.“

„Proč jsem ale měla ten záchvat?“ začala jsem si to skládat dohromady.

„To nikdo neví. Možná to bylo z dehydratace. Ale chtějí ti udělat magnetickou rezonanci, než tě pustí. Asi tady budeš muset zůstat přes noc.“

A pak honem rychle dodala, jako kdyby hrozilo, že ji požádám, aby zůstala se mnou: „Já se vrátím až ráno.“

Snažila jsem se to všechno pochopit, zatímco Lucinda si kontrolovala mobil a sbírala věci.

Patřila k ženám, kterým vždycky ladily boty s kabelkou. Měla praktický krátký sestřih a vždy dokonalý make-up. Podezřívala jsem ji, že se soustředí na vizáž, protože pod ní není nic zajímavého. Ale až tak dobře jsem ji neznala. Ani po těch letech, co žila s tátou.

Třeba bych nečekala, že v téhle situaci přijme videohovor od své dcery, jinak též známé jako moje zlá nevlastní sestra Parker. Ani že ji dopodrobna seznámí s mojí situací, jako kdyby šlo o nějaký štavnatý drb. A když pak Parker řekla „ukaz mi ji“, nikdy bych nečekala, že opravdu otočí telefon, aby si mě její dcera mohla prohlédnout.

Zamračila jsem se na ni a odmítavě zavrtěla hlavou, ale už bylo pozdě.

Přede mnou byl na displeji Parkeřin obličej, stejně děsivý jako ve skutečnosti.

Jak dlouho jsem ji vlastně neviděla? Roky.

Klidně bych ji nemusela už nikdy vidět.

„Panebože,“ vykřikla Parker. „Nemůžu uvěřit tomu, že ses málem nechala přejet Volkswagenem Beetlem. Vyber si aspoň něco cool, třeba Teslu.“

„Příště,“ přikývla jsem.

Bylo divné zase ji vidět. Měla špatně odbarvené vlasy a dala si dost práce s očními stíny. Měla lepší styl než na střední – vypadala jako moderátorka večerních zpráv. Pohled na ni mě

trochu bolet. Ale nemůžu popřít, že čistě vizuálně, což říkám jako profesionálka, měla hezký obličej.

Škoda že ho hyzdilo čisté zlo.

„Vypadáš strašně,“ řekla Parker s výrazem falešného soucitu. „Upadla jsi na obličej?“

Podívala jsem se po Lucindě, jestli to její dcera myslí vážně.

Ale ta se usmívala a pokynula mi, abych odpověděla, jako kdyby měla radost, jak hezky si povídáme.

Povzdychla jsem si a vrátila se k Parker. „Ne, neupadla jsem na obličej,“ odpověděla jsem automaticky.

„Jsi nějaká oteklá,“ pokračovala moje zlá nevlastní sestra.

„Jsem v pořádku.“

„Napumpovali do tebe něco kapačkou?“

„Cože? Ne.“

„Vypadáš úplně jako Danny DeVito.“

Fajn, to by stačilo.

„Páni,“ řekla jsem s pohledem na neexistující hodinky. „Ten čas ale letí.“

Pak jsem se otočila obličejem ke zdi.

„To se urazila, nebo co?“ dožadovala se Parker vysvětlení od Lucindy.

„Taky bys byla rozhozená, kdyby se ti stalo něco takového.“

„Mně by se to ale nestalo. Kdyby mě něco přejelo, byl by to Aston Martin.“

O tisíc let později, když Lucinda konečně zavěsila a chystala se k odchodu, zaváhala a prohlédla si mě jako totálně odepsanou.

„Doufám, že tě odsud neodvezou rovnou na odvykačku,“ dodala. „Řekli mi, že tě přivezli úplně zlitou červeným vínem.“

Okamžitě mi to došlo: „Kde jsou moje šaty?“

„Jaké šaty?“

„Ty, co jsem měla na sobě, když mě přivezli.“

„Aha,“ řekla Lucinda s odporem. „Vyhodili je.“

„Do odpadků?“ chytila jsem se zábradlí postele.

„Byly úplně zničené. Nasáklé vínem, potřísněné krví. Záchranáři je na tobě museli rozstříhnout. Byly dobré tak akorát na hadry. Řekla jsem jim, ať je hodí do smetí.“

Vůbec si nepamatuju, kdy jsem se rozbřečela, ale když Lucinda domluvila, měla jsem obličej úplně mokrý od slz a hlas se mi trásl. „Vyhodili moje šaty?“

„Byly zničené, Sadie,“ zvýšila Lucinda hlas. „Nic už s nimi nešlo udělat.“

„Ale já je potřebuju!“

Lucinda zvedla shovívavě obočí. „Proč prosím tě?“

„Protože...“ začala jsem.

Ale nemohla jsem nic říct. Po celou dobu manželství s mým tátou se Lucinda usilovně snažila vymazat všechny stopy po mojí mámě. Kdyby věděla, že jí ty šaty patřily, ještě by je pro jistotu zapálila.

„Prostě je potřebuju,“ uzavřela jsem.

Lucinda udělala krok ke dveřím a sjela mě pohledem, který naznačoval, že přesně tohle čekala. Jako kdyby mě přistihla při lži. „Prostě jsou pryč,“ řekla při odchodu. „Smiř se s tím.“

Když konečně vypadla, okamžitě jsem zazvonila na sestru.

Při jejím příchodu jsem už tak vzlykala, že mě chytila za ruku. „Zhluboka dýchejte, zhluboka dýchejte,“ povzbuzovala mě.

Konečně jsem ze sebe vypravila: „Ty šaty – ve kterých mě přivezli – macecha říkala – ať je vyhodíte – ale já je potřebuju. Můžete je – zachránit?“

Sestra se zatvářila upřímně nešťastně. „Ach, zlatíčko,“ řekla a už po těchhle slovech jsem věděla, že je konec. „Jestli jsme je vyhodili, tak šly rovnou do spalovny.“

Pak už mi nezbývalo nic než s pláčem usnout.

Lucinda nepřišla „hned ráno“. Což mi vůbec nevadilo. Když dorazila, už jsem byla po snídani a magnetické rezonanci a ab-solvovala jsem právě konzultaci se seriózním filipínským neurochirurgem doktorem Sylvanem Estrerou. Zrovna se dostával k tomu nejdůležitějšímu.

„Na snímcích není nic vážného,“ říkal doktor Estrera. „Ani mrtvice, ani krevní sraženina. Žádné známky krvácení do mozku.“

„To je úleva,“ řekla jsem.

„Ale odhalili jsme neurovaskulární problém.“

To neznělo dobře. „Neurovaskulární problém?“ Slovo *neurovaskulární* mi z vlastních úst znělo jako cizí řeč.

„Je tam patologické ložisko,“ vysvětloval. „A vyžaduje léčbu.“

„Ložisko?“ zeptala jsem se, jako kdyby řekl něco obscénního.

Doktor Estrera zapnul diagnostický monitor s mým snímkem a ukázal na malé tmavé místo na obrazovce. „Vyšetření odhalilo kavernom.“

Čekal, jestli se zatvářím chápavě.

A čekal marně. Tak musel pokračovat.

„To je cévní malformace,“ vysvětloval. „Měla jste ji od narození, je to dědičné.“

Podíval se po Lucindě, jak kdyby váhal, jestli to s ní souvisí.

Ale Lucinda zvedla ruce v obranném gestu. „Na mě se nekoukejte, jsem její nevlastní matka.“

Vrátila jsem pozornost ke snímku a k výhrůžné černé tečce.

Nemohli poplést moje snímky s někým jiným? Protože já jsem se rozhodně necítila jako člověk, co chodí po světě s deformovanou cévou v mozku.

Zamračila jsem se na doktora. „Jste si tím jistý?“

„Je to jasně patrné,“ ukázal na snímek.

Jasně? Spíš rozmazaně.

„Kavernomy se neurologicky nijak neprojevují, často vám za celý život nedělají žádný problém, ale mohou prasknout a pak způsobují záchvaty. Takže bych vám doporučoval resekci.“

„Ten můj kavernom prasknul?“ zeptala jsem se.

„Ano. A způsobil vám záchvat.“

„Nekonvulzivní záchvat,“ poznamenala Lucinda, jako kdyby to něco vylepšovalo.

„Neříkal jste, že na snímcích není žádné krvácení do mozku?“ zeptala jsem se.

„Žádné *významné* krvácení,“ upřesnil doktor.

Proč jsem se s ním vůbec hádala?

Pak pokračoval: „Měli bychom tu malformaci odstranit.“

Aha. „Myslíte odstranit *z mého mozku*?“

„Přesně tak,“ řekl potěšeně, že jsem konečně v obraze.

A to jsem teda byla. „Chcete mi říct, že potřebuju operaci mozku?“

Podívala jsem se znovu na Lucindu, ale jen proto, že tu nikdo jiný nebyl.

Lucinda se naklonila k lékaři, jako kdyby mu svěřovala tajemství: „Její otec je špičkový kardiotorakální chirurg.“ A pak hrdě, jak se na manželku takové kapacity sluší, dodala: „Richard Montgomery.“ Její životní úlovek.

Doktor Estrera to zdvořile zaznamenal jako běžnou informaci. „Ano. Párkrát jsem se s ním setkal.“ Pak se otočil zpátky ke mně. „Je to elektivní zákrok, což znamená, že si datum můžete zvolit sama. Ale doporučoval bych to co nejdříve.“

„Jak může být *operace mozku* elektivní zákrok?“ zeptala jsem se. Do téhle kategorie podle mě spadal botox, liposukce nebo trhání mandlí.

„Domluvíte si termín,“ pokračoval doktor, „ale myslím, že bychom to měli udělat do několika týdnů.“

Do několika týdnů? Tak to ne, to by nešlo.

Vybavila jsem si e-mail od pořadatelů soutěže.

Podle podmínek soutěže jsem teď měla šest týdnů na to, abych vytvořila nejlepší portrét svého života. Počínaje výběrem modelu, barevné škály a prostředí, do kterého portrét zasadím. Pak ještě přípravy, skici a malba finálního portréту... Budu potřebovat každou minutu.

Málem bych v tom zmatku zapomněla, že jsem finalistkou nejprestižnější portrétní soutěže v USA.

Nesmím to zvorat. Po letech neúspěchů, kdy jsem se horko těžko protloukala, živila se brigádami a pochybovala o sobě, to prostě musím vyhrát.

Sue to chtěla včera pořádně oslavit, ale dneškem začíná tvrdá dřina. Tohle byla moje šance. Možná jediná šance, jakou kdy dostanu.

Takže ne, teď vážně nemám čas na operaci mozku.

„No,“ řekla jsem doktorovi opatrně, abych ho neurazila, „zrovna nemám na operaci mozku čas.“

Takhle nahlas to znělo strašně bizarně.

A pak vyhrála moje touha *nejít na operaci mozku* nad předsevzetím *nikdy nic Lucindě neprozradit o svém životě* a vyhrkla jsem: „Jsem malířka portrétů a umístila jsem se v soutěži, jejíž finále proběhne za šest týdnů. První cena je deset tisíc dolarů a pro mě je to strašně důležité. Mohl by to být zlom v mé kariéře, budu potřebovat každou vteřinu, abych všem ostatním nakopala zadek a namalovala absolutně nejlepší portrét v historii lidstva, protože chci vážně moc vyhrát.“

Řekl někdy někdo před neurochirurgem slovo *zadek*?

„Chápu,“ řekl doktor Estrera. „Ale vy pochopte, že to docela spěchá. Krvácení do mozku, i velmi slabounké, je vždycky problém. Operace mozku zní strašně vážně, ale tenhle zákrok je

relativně rychlý. V nemocnici byste byla dva až čtyři dny. A nebudeme vám ani muset oholit celou hlavu.“

Tím se mě snažil *nalákat*? Zatím mě ještě ani nenapadlo, že bych mohla přijít o vlasy.

Z původního prostého odmítnutí se stávalo rázné NE. Přikyvovala jsem, jako kdybych to zvažovala, ale proč bych to dělala? Vzpomněla jsem si na jeden starý kreslený vtip z deníku New York Times. Sekretářka tam někomu plánuje schůzku a říká: „Co třeba nikdy?“

Nakonec jsem řekla: „Ráda bych tu operaci odkládala tak dlouho, jak jen to bude možné.“

Tři

Lucinda se mě snažila odvézt domů ve svém luxusním SUV Lincoln Navigator, ale radši jsem si zavolala Uber. Nechci od ní žádnou pomoc.

A nechci, aby viděla můj byt.

Byt totiž není to správné slovo. Spíš „příbytek“. Na počátku minulého století sloužil jako ubytování pro správce skladu.

Pan Kim, táta Sue, tuhle budovu zrekonstruoval a proměnil bývalý sklad v hipsterské industriální byty. Střešní přístavek měl přijít na řadu jako poslední a podle jeho vlastních slov „ještě nebyl obyvatelný“. Sue ho přemluvila, aby mi ho pronajal jako ateliér, a slíbila, že ho budu používat spíš jako sklad.

To bylo ještě před tím, než jsem se rozešla s Ezrou, když zapomněl na moje narozeniny. Seděla jsem v restauraci a četla si na mobilu článek o narcistech, když mi najednou došlo, že s jedním takovým chodím. Dva roky jsem ignorovala všechna varování. A pak stačil jeden článek a všechno do sebe zapadlo.

Rozchod pro mě znamenal úlevu.

Ale najít si nějaké bydlení za peníze z kreslení portrétů na Etsy byla výzva. Postupně jsem v nájmu utopila skoro všechny

peníze z prodeje svého auta, což byl celkem radikální krok – Houston není město pro chodce. Zatím mi takhle díra na bydlení stačila. Za 475 dolarů měsíčně jsem nepotřebovala nic extra.

Když se řekne střešní nástavba, mohli byste si představit vzdušný loft, ale spíš to byl kumbál pro služku zchudlé princezny.

Panu Kimovi jsem slíbila, že tam nebudu doopravdy bydlet, a on byl tak hodný, že mi naoko věřil. To, co mu připadalo neobyvatelné, bylo pro mě naprosto přijatelné.

Třeba světlo tam bylo skvělé.

A taky výhled na centrum města. A okolní močály.

Sue považovala moje bydlení za velmi cool řešení. Proto od samého začátku prosazovala kolaudační večírek po nastěhování. Ráda bych se na to dívala jako ona, ale popravdě řečeno jsem prostě byla na mizině.

Když jsem se teď vrátila z nemocnice, viděla jsem svůj byt i svůj život jako naprosto zoufalý. Vědomí, že mám něco s mozkiem, mě rozhodilo. Můj život mi najednou připadal jiný, horší, falešný. Jako kdybych celou dobu dělala všechno špatně.

Měla jsem tu pár nedokončených portrétů. Malou holčičku s kokršpanělem, maturanta, sladkou babičku na oslavě osmdesátin. Vyúčtovat jsem je mohla, až je odešlu. Za jeden dostanu sto dolarů. Takže bych na to měla sednout, abych měla tenhle měsíc z čeho zaplatit nájem.

Místo toho jsem si googlila kavernomy.

Našla jsem spoustu zrnitých snímků mozku, ilustračních fotek lidí s hlavou v dlaních, jako kdyby měli nejhorší migrénu všech dob, a ilustrací cév s malformacemi ve tvaru zralých malin.

Byly roztomilejší, než byste čekali.

Snažila jsem se představit si tu, co mám v hlavě. Vážně jsem tam tuhle malinu měla celý život?

Taky jsem si vygooglila doktora Sylvana Estreru. Jeho koníčkem byl swing. Když neoperoval mozky, tak tančil.

Když už mě od samého koukání bolely oči, zaklapla jsem laptop a sedla si vedle svého psa, nejlepšího kamaráda a jediného rodinného příslušníka. Burák spal na gauči na zádech, s roztaženými nohama a břichem nahoru, jako kdyby se nic nedělo.

Jeho přístup se mi líbil. Aspoň někdo v mém životě zachovával klid.

Buráka jsem dostala od mámy ke čtrnáctým narozeninám. Byl z útulku. Štěně, které v domě očůrávalo všechno, na co přišlo. Táta ho za to neměl rád, ale Burák ho nesnášel jako první. Od samého začátku na něj štěkal. Později jsme přišli na to, že Burák nesnáší všechny muže. Asi se mu stalo něco ošklivého a teď trpěl posttraumatickým syndromem.

Máma ho zbožňovala. Byl to roztomilý devítikilový cvalík, mix maltézáka, havanáka, pudla, ši-tzu a jorkšíra. Když se nás lidi ptali, co je to za rasu, což se díky Burákově roztomilosti stávalo dost často, odpovídali jsme „texaský chlupáč“, jako kdyby to bylo oficiální plemeno.

Máma ho ráda oblékala do svetříčků a psích bundiček. Když táta bručel, že je pro psa ponižující nosit lidské oblečení, vzala Buráka do náruče a tátů obvinila, že prostě jen žárlí.

Ještě ten samý rok máma zemřela a myslím, že táta se na Buráka od té chvíle ani nepodíval. Měla jsem ho u sebe v pokoji a chodil všude se mnou. Po škole jsem měla brigádu ve zverimexu, kde jsem většinu výplaty utratila za psí hračky. Byli jsme nerozlučná dvojka.

Až na ty dva roky, na které mě poslali pryč.

Ale o tom jsme s Burákem nemluvili.

Když jsem si teď vedle něj sedla, hlava se mi točila zmatkem a poprvé po dlouhé době jsem ucítila tu hořkou touhu, která do